

Πλάτ. γιόττος Πελοπν. (Κατσουλαίικ.) γιόφος Χίος γιόπος Χίος γιόθε Τσακων. γιόθρε Τσακων. γιόθος Νάξ. (Βόθρ.) Σέριφ. γόθος Ζάκ. Νάξ. Πελοπν. (Ἀνδρούς. Μάν. Ξεχώρ.) ἀγιόθος Μήλ. διόθος Κρήτ. (Πρασ. Σέλιν. κ.ά.) γόθος Πελοπν. (Συκιὰ Λακων.) ζοχός Πελοπν. (Ἀράχ. Οἶν.) ζόχους Θεσσ. (Βαθύρρ.) γιάθος Λευκ. ἀγιάθος Θήρ. Κύθηρ. διάθος Κεφαλλ. ζάθος Ἡπ. Θράκ. (Αἶν.) Καστ. Λευκ. — Α. Βαλαωρ., Ἔργα, 3,378—Λεξ. Βλαστ., 438 ζάχους Στερελλ. (Ἀκαρναν.) ἔτθος Κάλυμν. γιάτο τό, Τῆν.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. οὐσ. ἰο ν θ ο ς. Βλ. Φ. Κουκουλ. εἰς Ἀθηνῶν, 27 (1915) Λεξικογρ. Ἀρχ., 84. Πβ. Γ. Χατζιδ., ΜΝΕ, 1,161 249.2,327,355. Ὁ τύπ. ζάθ ο ς ἐκ τοῦ διάθ ο ς. Πβ. Μ. Φιλήντ., Γλωσσονγ., 1,148. Ὁ τύπ. ζάχ ο υ ς ἐξ ἀμαρτ. διάχ ο υ ς καὶ διάχ ο ς, τὸ ὅπ. ἐκ τοῦ διάθ ο ς δι' ἀνομ. Ὁ τύπ. ζοχός διὰ τὸν αὐτὸν λόγον ἐκ τοῦ διόθ ο ς κατὰ τὸ σχῆμα τοῦ ὁμων. σόχ ο ς - ζόχ ο ς - ζοχός.

1) Ἡ προνόμφη τοῦ ἐντόμου Ὑπόδερμα τοῦ βοῦς (Hypoderma bovis), τῆς οἰκογ. τῶν Οἰστριδῶν (Oestridae) πολλαχ.: Ἡ γίδα μου εἶναι γιομάτη γιόθ-θους Εὐβ. (Κουρ.) Τὰ γίδια γιόμισαν γιότους Πελοπν. (Λεῦκτρ.) Πιάσανε τὰ γίδια γιότους Πελοπν. (Πλάτ.) Οἱ διόθοι βγαίνουνε τὰ πρωτοβρέξια Κρήτ. (Πρασ.) Τ' ἀδύνατα τὰ γίδια κὶ τὰ γιλάδια βγάξ' ν ζόχοι. Πιάν' ν ἕνα σὲ λήξ' ν τοῦ κουρμὶ τ'ς Θεσσ. (Βαθύρρ.) || Φρ. Μὲ τρώει ὁ γιόθος μου (μὴ ὑπακούων εἰς τινὰ κινδυνεύω νὰ δαρῶ ἐκουσίως) Εὐβ. (Ὀρ.) || Ποίημ.

Δὲν εἶναι κοῖμα, λιγδερό 'ς τ' ἀχούρι νὰ κυλιέται, ν' ἀναχαράξῃ βάρυπνο, νὰ τὸ τρυποῦν οἱ ζάθοι καὶ νὰ περνᾷ 'ς τὸν κάματο τοῦ λιναριοῦ τὰ πάθη;

Α. Βαλαωρ., Ἔργα, 3,378. Συνών. β ο ὕ γ κ ρ ι, γ ι ο θ ἄ ρ ι, γ ι ὅ θ ι, ὄ γ κ ρ ο ς. 2) Ἡ ὑπὸ τοῦ ἐντόμου τούτου προκαλουμένη νόσος ἐπὶ τῶν ἰσχνῶν βοῶν καὶ τῶν αἰγῶν, ἐκδηλουμένη δὲ διὰ μικρῶν ἐξογκωμάτων ἐκατέρωθεν τῆς σπονδυλικῆς στήλης πολλαχ. καὶ Τσακων. (Χαβουτσ.) Πβ. ἀ ν ε μ ἰ σ τ α κ α ς I. Συνών. ὄ γ κ ρ ο ς. β) Κατ' ἐπέκτ. ἀδύνατος, ἐπὶ αἰγοπροβάτων Σάμ.: Ἀπ' αὐτόνι τοῦ γιόθου τί πιριμέν'ς; 3) Μικρὰ ὀπὴ ἐπὶ κατειργασμένου δέρματος βοῶν ἢ αἰγῶν ὀφειλομένη εἰς τὴν ὥς ἄνω νόσον πολλαχ.: Ἡ σφαξα τὸ δρόγο γιὰ νὰ κάμω 'να δουλούμι, μὰ εἶναι ἡ προβιά δου ὄλο γιόθους Κρήτ. (Σητ.) Ἡ προβιά τοῦ ριφιού 'ἐν εἶναι γαλή, εἶναι γ-γεμάτη γιόθ-θους Κῶς. Νὰ 'χῃς τὸ νοῦ σου μὴ σοῦ δώση κανένα τομάρι τσ' ἔχει ὄθους Πελοπν. (Ξεχώρ.) || Ἄσμ.

Ἀπὴς γεράση ἄθρωπος, κάνει ὁ μυαλός του γιόθους, μιλεῖς του καὶ σὰ νὰ χτυπᾷς εἰς τὸ χαράκι γρόθους

Κρήτ. 4) Μικρὸν ἐξάνθημα ἐπὶ τοῦ προσώπου, ἀκμὴ Ζάκ. Κάρπ. Κῶς (Καρδάμ. κ.ά.) Ρόδ. Σύμ. Χίος: Ἡ μούρη της εἶναι γ-γεμάτη γιόθ-θους Καρδάμ. Ἐχει τὸ πρόσωπο γεμάτο γιόθ-θους Ρόδ. Τὸ πρόσωπον αὐτῆς 'ιὰ τῆς κόρης εἶναι γ-γεμάτο γιόθ-θους Κάρπ. 5) Ἀπόστημα ὀδόντος Μύκ. Ἡ σημ. καὶ ἀρχ. Πβ. Θεοφρ. Ἰδρ., 16: «ἐπάρσεις ἰονθώδεις».

γιόκ μόρ. σύννηθ. καὶ Πόντ. (Τραπ.) γιόχ Πόντ. (Ἀντρεάντ.)

Ἐκ τοῦ Τουρκ. γ ο κ = ὄχι.

Ὅχι ἐνθ' ἀν.: Γιόκ 'κ' εἶδα τον (ὄχι δὲν τὸν εἶδα) Πόντ. (Τραπ.) Γιὰ νὰί 'πέ, γιὰ γιόκ (ἢ συμφώνησε ἢ ἀρνήσου) αὐτόθ. Βερεσέ γιόκ! Στερελλ. (Εὐρυταν.) Ὁ εἰς ἔλεεν, ἐσὺ ἐπέρασες ἀδαμερέαν, ὁ ἄλλος ἔλεεν, γιόχ ἐσὺ ἐδέβες ἐκειμερέαν (ἀδαμερέα = ἀπ' αὐτὸ τὸ μέρος, ἐκειμερέα = ἀπ' ἐκεῖνο τὸ

μέρος) Πόντ. (Ἀντρεάντ.) Γιόκ νὰ γένω! (εἴθε νὰ ἀποθάνω· ἀρὰ) Μακεδ. (Νάουσ.) || Παροιμ. φρ. Μάλτα γιόκ! (σκωπτικῶς μὲν ἐπὶ τῶν Τούρκων, ὡς ἀδαῶν ναυτικῶν, μὴ δυνηθέντων κατὰ τὴν παράδοσιν νὰ ἀνεύρουν διὰ πλοίου τὴν Μάλταν, παιγνιωδῶς δὲ ὑπὸ τοῦ λαοῦ πρὸς δῆλωσιν μὴ ἀνευρέσεως ζητουμένου τόπου) πολλαχ.

γιόκκι τό, ἐνιαχ. γιοκάτσι Κύθν.

Ὑποκορ. τοῦ οὐσ. γ ι ὅ κ α ς.

Θωπευτ., ὁ μικρὸς παῖς, εἰς προσφώνησιν: Ἐλα, γιοκάτσι μου! Συνών. γ ι ο κ α λ ἄ κ ι.

γιοκαλάκι τό, ἐνιαχ. γιουκαλάκι Κρήτ. (Σφακ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. γ ι ὅ κ α ς παρὰ τὸ ὅπ. καὶ γ ι ο ὕ κ α ς, διὰ διπλοῦ ὑποκορισμοῦ ἐκ τῶν καταλ. - ἄ λ ι καὶ - ἄ κ ι.

Θωπευτ., ἐντονώτερον τοῦ γ ι ὅ κ α ς 1, τὸ ὅπ. βλ.

γιοκάρι τό, Τσακων. (Χαβουτσ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. γ ι ὅ κ α ς καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. - ἄ ρ ι.

Θωπευτ., ὁ υἱός: Τὸ γιοκάρι μ'!

γιοκαρος ὁ, ἐνιαχ. γιοκαρους Λεσβ. (Πάμφιλ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. γ ι ὅ κ α ς καὶ τῆς μεγεθ. καταλ. - ἄ ρ ο ς. Εὐτραφὲς βρέφος, καλῶς ἀνεπτυγμένος υἱός.

γιόκας ὁ, ὑγιόκας Αἰγίν. Ἡπ. (Μαργαρ. Ριζοβ. κ.ά.) Θεσσ. (Ἀετόλοφ. κ.ά.) Θράκ. (Αἶν. Μέτρ.) Ἴων. (Κρήν. Σμύρν.) Κεφαλλ. (Λειξούρ.) Κυδων. Κύθηρ. Λῆμν. Μακεδ. (Ἀρν.) Προπ. (Μαρμαρ.) γιόκας σύννηθ. καὶ Πόντ. (Κερασ. Τραπ. Χαλδ.) γιόκα Τσακων. (Χαβουτσ.) γόκας Βιθυν. (Παλλαδάρ.) Ἡπ. (Μαργαρ.) Μακεδ. (Γαλατ. Δασοχώρ.) Πόντ. (Τραπ.) γιόκ-κας Κύπρ. γιόκας Ἡπ. (Δρόβιαν.) ὑγιόκας Ἀστυπ. Κρήτ. Πόντ. Ρόδ. Χίος (Πισπιλ. κ.ά.) ὑούκας Ἀμοργ. Πόντ. (Τραπ.) Ρόδ. γιούκας Ἀστυπ. Ἴων. (Βουρλ. Κρήν. Κάτω Παναχ.) Κρήτ. (Πεδιάδ. Σέλιν. Σφακ. κ.ά.) Κῶς (Κέφαλ.) Νίσυρ. Πάρ. (Λεῦκ.) Πάτμ. Πόντ. (Τραπ. Τρίπ.) Ρόδ. Σύμ. Σῦρ. Τῆλ. Χίος (Βροντ. Ὀλυμπ. Πισπιλ. Φυτ. κ.ά.) — Γ. Ψυχάρ., Ρωμαϊκ. θέατρ., 108 γιόκ-κας Κύπρ. λιούκας Ἀμοργ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. γ ι ὅ ς, παρὰ τὸ ὅπ. καὶ ὑ γ ι ὅ ς, καὶ τῆς ὑποκορ. καταλ. - ὅ κ α ς, διὰ τὴν ὅπ. πβ. ἀ δ ε ρ φ ὅ κ α ς, ἀ ν ι ψ ι ὅ κ α ς. Ὁ τύπ. ὑ γ ι ὅ κ α ς μόνον εἰς τραγούδια κυρίως παλαιά. Οἱ τύπ. εἰς - ο ὕ κ α ς κατ' ἀναλογίαν πιθαν. πρὸς τὸ π α π π ο ὕ κ α ς. Πβ. μαμμοῦκ α Βλ. καὶ P. Kretschmer, Lesb. Dial., 352.

Θωπευτ., ὁ υἱὸς καὶ μάλιστα ὁ μονάκριβος κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ. Τραπ. Τρίπ. Χαλδ.): Καλῶς τὸ γιόκα μου! Τί μοῦ κάνεις, γιόκα μου; Νὰ χαρῶ ἐγὼ τὸ γιόκα μου! κοιν. Αὐτὸ εἶναι γιὰ τὸ γιούκα σου Ἀστυπ. Μὲ τὴν εὐκὴ μου, γιόκα μου! Πελοπν. (Κυνουρ.) Ὁ τεμπέλης ὁ γιόκας δὲν τὸ κουνάει ρούπι πὸ τὸ σπῖτι. Πελοπν. (Παιδεμέν.) Κάνει τὴ νύχτα μέρα 'ς τὴ δουλειά, γιὰ νὰ σπουδάσῃ τὸ γιόκα της δετόρο Ἰθάκ. Μεγάλωσε ὁ γιόκας του καὶ βῆκε 'ς τὰ κλοτσᾶτα (ἐπὶ ἀνυπακοῆς) αὐτόθ. Μῆμ-μοῦ χολτζᾶς γιούκα μου! (χολτζᾶς = χολιᾶς = λυπεῖσαι) Ἀστυπ. Τὸν ἐπιάσανε, παιδάκι μου, τὸ γιόκα μου οἱ ἀποκαρῶμένοι οἱ Γερμανοὶ Πελοπν. (Βερεστ.) Ἐλα, γιόκα μου, νὰ σοῦ βάλω τὸ πιπί σου (πιπί = ἔνδυμα) Νάξ. (Γαλανᾶδ.) Σαίρου τὸν ὑγιόκα σου, τσ' ὁ Ουγιός νὰ δώτση νὰ πάρη πολ-τὲς 'περέτιττες σάν ἀὴν γόρην-μου (θαίρου = χαίρου, 'περέτιττες = ὑπηρετίσσεις, ὑπηρετίριες' ἐκ παραμυθ.) Ἀστυπ. Ὁ γιόκ-κας, ὥστε νὰ 'ρτῇ ὁ βασιλέας, ἐγίνηκεν ἴσα μὲ τζεῖν' τὰ μωρὰ ποῦ ἐν'

